

(130)

Hermita à Fonton, dissabte i diuenys ^{26/7}

Maria ben meua: Ja he rebut la teua carteta en la qual inclouies la de Barabona. Estiguis tranquil·la amb la cosa de l'envelop, ja l'explicaré personalment al perquè de la meua pregunta. També ahir vaig rebre un paquet d'en Martí Roselló. Un paquet esplèndid: formatge, monclada, galetes, xocolata i una cosa que és interessantíssima; dues pastilles de sabó per les mans i una per rentar la roba. Què et sembla? El paquet aquest he vingut ben tard car estava preparat per enviar-me al Camp. El formatge ha arribat ben flouit però es pot menjar. Ja em diràs com estàs de sabó per les mans que t'enviaria una pastilla. La vols necessària meua? Així sí que tu ja tens comprades les samarretes. Ves-les guardant que ja et diré quan les necessiti. Per ara, no. Ací no fa pas fred, però sí que d'ençà del temporal tots els dies plou. Ahir perdèrem la jornada. Avui mitja. La cosa va com pots veure malament. Ben resistint però difícilment. Més et diré. La gent aquesta està ben arruinada pel que es ven i diuen. Fins ara ell ens paga però el xicot gran (un noi que no sap de que va res) està cansat i espera al vole que sí a Arjelia i no s'estranyaria que ho engegessin tot a passij. Estan entrapats i la gent creu que ha fet carbó i només hi ha la llenya tallada. Volia fer un focu per treure l'alcohol de la llenya. Aquest està convergent però no hi ha gent tècnica, malgrat que pare i fill són ingeniers i no s'acabarà mai. Mancava això que la carretera que condueix a la general i en la qual hi treballaven sempre quatre

o si de la nostra gent s'ha perdut quasi tota. Ha li fan treballar a tota la gent però com que ací no en trova d'altre ni en cinc anys la deixen transitable. Ha carretera de referència té un vint quilòmetres, i no se'n pot aprofitar després del temporal ni l'octava part.

Anir anarem a liquidar la quinzena i vejèrem que la cosa està molt greu i ens exposen si no prenem una resolució que ens prengui la mà i qualsevol dia ens prenguin la davantera i ens sorprenguin una parella i com a ovelletes ens retornin a Bram. Heus ací, peneta meua, el panorama. Potser exagero un xic i com altres vegades, la cosa sembla que prengui cara de rullar, però amb tot analitzem la situació pel costat més enc i venim de cercar reuni. De moment, l'acord si se'n guin aquí. No obstant dos xicots surten en dia d'aquests pel departament de la Dordogne on hi ha el pare d'un, i per la resta (total en aquest sentit, costem fins a set) ja cerquem solució. Dos podem anar a Foulouse on podem aranjat la situació, al menys ho creuen així. Jo solt o bé acompanyat d'un altre, si la gent surt en arribar a venir a en Costa freda. Diràs, Mania meua, com està el meu home? No t'espantis que no perd el son. Més, este segur que s'aranyarà i podrem resistir uns dies, més del que hem crem. De moment hem liquidat i no hi ha liquidació de diners fins d'altre en quinze. Comprens? No vol dir que no oirem adormits i no ens deixarem caçar com les llebre, però si vivim el cas fare els possibles, d'arribar-me a Montaban i allí venim d'aranyar

la situació. Estigueu completament tranquil·la, car este segur que el correu d'aquests dies ens portaran la sorpresa desitjada. No dubteu que anem inclòs en la relació dels cinc mil i tenim d'avançada l'haver enviat les fotos i qualvol moment, pot vindre, com el deia l'avis anhelat.

Jo crec que he fet bé de dir-te ço que passa. M'ajací ara comencen les pluges, vindrà la neu i no hi cap solució bona resistir-hi si no podem millorar. La quinzena anterior entre 11 homes, ens ha lli- quidat amb noucents i pocs de francs, pagant ell, això si ha i vi, però pots do- nante idea de tot el que podem repartir-nos. També et dic això i en el cas que granyes on està Costafreda o en altre lloc hi ha el problema de la in- dumentació. Tot està bé però hi ha la cosa d'abric. Jo he pensat que tu venent nesa, pots dir-hi quelcom. El que tinc està bé per abrigar-me per aquests muntanyes però impresentable arreu. Deira que el lobre porta la torgada del Camps etc. i faiblement està explicat. Si el gressiu del revés, podria molt bé aprofitar-se però no ho huc fer pas ací, que el poble de sastre menys distanciat està a 50 km. No sé si aquí, Mr. Constan com molts francesos en tindria alguns, ja deixat on a vell però que arre- glat podria cobrir l'expedient d'un hivern. Per mateixa, no demanis res, segons el que vegis i si no hi veu factible aquesta solució, te'l enviaré o bé millor si et sembla el farà arreglar jo, quan fos on fos en el cas que tingui arregls que jo voldria cranc que sí.

Això és tot en aquest aspecte. Jo de diners, estic bé. Avui t'india ja 500 francs però no puc pas ni pensar en fer-me amb aquest diuersal una peça no va, no et sembla? T'espere, malgrat el dit, pensant que no hi haurà necessitat de res i les coses, amiau bé, però, Maria meua, estaràs amb mi per sempre que no està de mi adelantant-se a precises coses que regons com podrien viure.

Deixo això ja que la carta d'avui em surt una cosa ben asquerosa, no? Et diré que no t'hi facis en el dit i no em crepis en el dolent hi tens al teu Pepe acurucat a la cabana, somniat després l'hora de la felicitat. Somnió, però és que no somnió coses quimèriques sinó realitats que s'atañcen. Això no acompla nielt en unij de tanta tristesa i emparança ja de separar-ni. Vindran, meua meua, primaveres plenes de lleum per nosaltres. La felicitat nostra trobarà en el retrobament tot el seu ple, car no sé's felig si hom no ha cregut en la vida les coses amagades que donen el contrast quan hom tida la dolçor. Per nosaltres, vindran els dies riallers i n'breu fer-los dignes de les hores futures, d'això si que n'estic segur, i en el jorn llunyà quan la vida vulgui fugir, qui s' queda sabrà encara conservar tota la puraesa de l'amor present.

Meua meua, res més et dic avui. Procura'm donar aquesta per si amplega el corren de demà mateix. No hi ha res que em fossi de mi, real humor, que venen rodant per ací la carta que voldria que viqués com el vent a portar-te uns moments d'alegría.

Saluda a Mamé. Encara, no la he escrit a Janó. Em falta el temps i escriure en francís em costa un xic. Petors a Janí, Marcel·lós.

Per a tu, meua meua, el record i els petors del teu ben teu Pepy